

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.853/2015/6.szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Babay Ákos Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Babay Ákos ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Cserpák Judit ügyvéd által képviselt I. r. és a személyesen eljáró II. r. alperesek ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2015. július 7. napján kelt 16.P.22.084/2011/116. számú végzésével kijavított 2015. május 29. napján kelt 16.P.22.084/2011/115. számú ítélete ellen a felperes 118. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben, az alábbiak szerint megváltoztatja.**

Az I. r. alperes tulajdonába adott ingóságok köréből mellőzi a 8/36., a 19/8., a 9/10., 9/11., 9/12. tétel alatti ingóságokat, és azokat 229 500 (kettőszázhuszonkilencezer-ötszáz) Ft értékben, továbbá a 19/11. tétel alatti szőnyeget 20 000 (húszezer) Ft értékben a felperes tulajdonába adja.

A felperes tulajdonába adott ingók köréből mellőzi a 17/34., a 17/35., 17/36. tétel alattiakat, és azokat az I. r. alperes tulajdonába adja 105 000 (egyszázötezer) Ft értékben.

A felperes által az I. r. alperes részére kiadni rendelt ingók köréből mellőz a 8/36., 9/10., 9/11., 9/12. és a 19/8. tétel alattiakat.

Az I. r. alperes által értékkiegyenlítés címén a felperesnek fizetendő összeget 44 359 033 (negyvennégy millió-háromszázötvenkilencezer-harminchárom) Ft-ra felemeli.

A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illetéket 300 000 (háromszázezer) Ft-ra leszállítja, az I. r. alperes által fizetendő 600 000 (hatszázézer) Ft-ra felemeli.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 700 000 (hétszázézer) Ft elsőfokú perköltséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400 000 (négy százezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 2 500 000 (kettőmillió-ötszázézer) Ft másodfokú eljárási illetékből a felperes 875 000 (nyolcszázhetvenötezer) Ft-ot, az I. r. alperes 1 625 000 (egymillió-hatszázhuszonötezer) Ft-ot

köteles megfizetni az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

A felperes és az I. r. alperes házastársak voltak. Életközösségük 2008. év január elején szakadt meg. Házasságukat a Kecskeméti Városi Bíróság a 16.P.22.590/2008/36. számú - a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 1.Pf.22.270/2010/3. számú határozatával 2010. december 10. napján jogerőre emelkedett - ítéletével felbontotta.

A felperes és az I. r. alperesek életközösségük fennállása alatt a II. r. alperes részére megvásárolták a **(település neve)-i (ingatlan hrsz.-a). hrsz-ú, (ingatlan címe)** szám alatti telekingatlant, amelyre 2000 - 2002. között családi házat építettek.

Az I. r. alperes keresete alapján a Szegedi Ítéltábla a Pf.II.20.756/2009/3. számú ítéletével elrendelte a fenti ingatlan tulajdoni lapjára az I. r. alperes 1/2 arányú tulajdonjogának bejegyzését ráépítés jogcímén, egyidejűleg a II. r. alperes tulajdoni illetőségét 1/2 részre módosította. Megkereste az illetékes földhivatalt a tulajdoni változások ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetése végett 15 000 000 Ft-nak az I. r. alperes által a II. r. alperes részére történő megfizetésének igazolása mellett. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a házastársak (jelen per felperese és I. r. alperese) a gyermekük (jelen per II. r. alperese) tulajdonában álló telken történő építéssel ráépítés útján tulajdonjogot szereztek, amelynek Ptk. 138. § (3) bekezdése szerinti jogkövetkezményeit levonva állapította meg a jelen per I. r. alperesének tulajdonjogát. Az I. r. alperes tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba bejegyzést nyert.

A felperes a II. r. alperessel szemben nem érvényesített tulajdoni igényt.

Az életközösség megszakadásakor a házastársak 27 957 000 Ft értékű - az elsőfokú ítélet által felállított vagyonmérlegben tételesen felsorolt - ingatlannal, vagyoni értékű joggal és ingósággal rendelkeztek.

Ezek között szerepel a 8/36. tétel alatti koloniál íróasztal 150 000 Ft értékben, a 19/8. tétel alatti 3 db szőnyeg 73 000 Ft értékben, a 9/10., 9/11., 9/12. tétel alatti kávéfőző, vízforraló, kenyérpirító összesen 6500 Ft értékben, valamint a 19/11. tétel alatti szőnyeg 20 000 Ft értékben. Ezek az ingóságok a felperes birtokában vannak.

A 17/34., 17/35. és 17/36. tétel alatti 105 000 Ft összértékű festményeket a házastársak a II. r. alperesnek ajándékozták, aki azonban erre nem tartott igényt. A képek az I. r. alperes birtokában vannak.

A 8/1., 8/15., 8/16., 8/28., 8/30. és 8/31. tétel alatti bútorok 450 000 Ft értékben a volt házaspár utolsó közös lakásául szolgáló **(ingatlan címe)** ingatlan berendezési tárgyai, azok az I. r. alperes életközösség megszakadását követő elköltözése után az ingatlanban maradtak.

A házastársak az életközösség megszakadásakor összesen 86 614 066 Ft pénztárcájuknál elhelyezett készpénz és értékpapír megtakarítással rendelkeztek (25. tétel: **(Sz.)** Takarékszövetkezet 41 532 500 Ft, 26. tétel: **(R.)** Bank betét 8 680 000 Ft, 27. tétel: **(R.)** értékpapír 17 964 303 Ft, 30. tétel: **(M.)** Bank 17 437 263 Ft, 32. tétel **(Sz.)** Takarékszövetkezet 1 000 000 Ft). A fenti pénzügyi eszközök 1 000 000 Ft a felperes birtokába került, az ezt meghaladó összeggel az I. r. alperes rendelkezett illetve rendelkezése alatt áll.

A felperes többször módosított keresetében a házastársi közös vagyon megosztását kérte. A házastársi közös vagyon értékét 148 697 304 Ft-ban, a házastársak jutóját 74 348 652 Ft-ban határozta meg.

Állította, közös tulajdonukat képezi a **(település neve) (ingatlan címe)** szám alatti ingatlan felépítményének 1/2 része, 32 500 000 Ft értékben. Kérte, hogy a felépítmény őt megillető, az egészhez viszonyított 1/4 részét a bíróság adja az I. r. alperes tulajdonába 16 250 000 Ft megváltási ár ellenében. A II. r. alperest ennek türéseire kérte kötelezni.

A következő vagyontárgyak tulajdonába adását kérte:

1., 8/2., 8/11., 8/12., 8/14., 8/17-21., 8/23., 8/26., 8/32., 8/35., 8/37., 8/38., 8/40., 9/14., 10/1., 10/2., 10/4., 10/5., 13., 17/1-22., 17/24-26., 17/28-36., 19/11., 20., 21., 24. tétel alatti ingatlant illetve ingóságokat összesen 8 787 000 Ft értékben. A 25., 26., 27. és 30. tétel alatti pénzüintézzettel szemben fennálló követelést 65 016 652 Ft összegben.

A 8/1., 8/4., 8/13., 8/15-16., 8/22., 8/24-25., 8/27-31., 8/36., 9/13., 9/15., 10/3., 12., 19/8-10., 19/12. tétel alatt szereplő ingóságokat természetben egyenlő arányban kérte megosztani, a neki jutó értéket 525 000 Ft-ban határozta meg. Mindezek alapján számítása szerint a tulajdonába 9 332 000 Ft értékű ingó és ingatlanvagyon és 65 016 652 Ft összegű készpénz kerül, amelynek megfizetésére kérte kötelezni az I. r. alperest.

A további ingatlanokat, ingóságokat és 20 156 152 Ft készpénzt az I. r. alperes tulajdonába kérte adni.

Az I. r. alperes ellenkérelmében maga is kérte a házastársi közös vagyon megosztását, az általa felállított vagyonmérlegben megjelöltek szerint. Így egyebek között a felperes tulajdonába kérte adni a 8/1., a 8/15., a 8/16., a 8/28., a 8/30., a 8/31., valamint a 17/1-37. tételszám alatti ingóságokat. Kérte továbbá, kötelezze a bíróság a felperest 5 818 380 Ft értékkiegyenlítés megfizetésére. Vitatta a közös vagyoni készpénz-megtakarítás illetve értékpapírvagyon felperes által megjelölt összegét. Állította, hogy a pénzüintézeti számlákról felvett készpénzből a **(kölcsonadó személy neve)** felé fennálló közös tartozást egyenlítette ki. Előadta, hogy **(kölcsonadó személy neve)**től az életközösség fennállása alatt részben a **(ingatlan címe)** ingatlan építési költségeinek a finanszírozására, részben pedig közös vállalkozás létrehozása céljából 61 500 000 Ft kölcsönt vett fel, a közös vállalkozás megvalósítására azonban nem került sor. Ennek alátámasztására egyszerű magánokiratban rögzített megállapodásokat csatolt, amelyek szerint 2000. június 5. napján 15 000 000 Ft, 2001. február 15. napján 10 000 000 Ft, 2002. március 22. napján 10 500 000 Ft, 2002. augusztus 26. napján 11 000 000 Ft, 2002. december 29. napján pedig 15 000 000 Ft kölcsönt nyújtott a részére **(kölcsonadó személy neve)** (2010. április 14. 16.P.21.444/2009/28/A/2.) Előadta, a fennálló tartozásból 2008. január 3. napján 50 000 000 Ft-ot, 2008. március 26. napján 11 500 000 Ft-ot fizetett vissza. Állítását a 16.P.21.444/2009/27. szám alatt csatolt átvételi elismervénnyel kívánta igazolni.

Vitatta a **(ingatlan címe)** ingatlanra vonatkozó felperesi igényt. Viszontkeresetet terjesztett elő, amelyben kérte, a bíróság kötelezze a II. r. alperest annak türéseire, hogy az ingatlan tulajdonjoga a felperes javára 1/2 arányban bejegyzést nyerjen, egyidejűleg kötelezze a felperest a II. r. alperes részére 15 000 000 Ft megfizetésére. Ha pedig a felperes a megváltási ár megfizetésére nem képes, úgy annak megállapítását kérte, hogy a felperes az ingatlan 1/2 tulajdoni hányadának ingatlan-nyilvántartáson kívül tulajdonosa ráépítés jogcímén, és a II. r. alperessel szemben tulajdonjoga bejegyzését jogosult kérni. Emellett kérte a felperest különvagyoni ingóságai kiadására kötelezni.

Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével a felperes és az I. r. alperes házastársi közös vagyonát megosztotta akként, hogy a felperes tulajdonába adta a vagyonmérlegben 1., 8/1-2., 8/4., 8/11-20., 8/22-32., 8/35-38., 8/40., 9/14., 10/1-2., 10/4-5., 13., 17/1-22., 17/24-26., 17/28-32., 17/34-36., 18., 20., 21. és 24. tétel alatt jelölt vagyontárgyakat 11 932 000 Ft értékben, míg az I. r. alperes

tulajdonába adta a 2-4., 6-7., a 8/5-10., 8/21., 8/39., 8/41., 9/1-2., 10/6., 14-16., 19/1-2., 19/4., 19/6-7., 18., 17/33., 17/37., 8/42., 9/9-12., 12., 19/8-10., 19/12., 8/36. és a 10/3. tétel alatti vagyontárgyakat 16 155 000 Ft értékben. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül adja ki az I. r. alperesnek a 8/36., 9/10-12., 10/3., 12., 19/8-10. és 19/12. tétel alatti ingóságokat. Kötelezte az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek értékkiegyenlítés címén 13 130 023 Ft-ot. Az ezt meghaladó keresetet és az I. r. alperes viszontkeresetét elutasította. A felperest 594 000 Ft, az I. r. alperest 306 000 Ft eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy a peres felek a perrel kapcsolatos költségeiket maguk viselik.

A beszerzett okirati bizonyítékok alapján megállapította, hogy a házastársak az életközösség megszakadásakor összesen 85 435 571 Ft készpénz- és értékpapír-megtakarítással rendelkeztek különböző pénzügyintézeteknél (25. tétel **(Sz.)** Takarékszövetkezet 41 032 500 Ft, 26. tétel **(R.)** Bank betét 8 680 000 Ft, 27. tétel **(R.)** Bank értékpapír 17 964 303 Ft, 30. tétel **(M.)** Bank értékpapír 16 758 768 Ft, 32. tétel **(Sz.)** Takarékszövetkezet 1 000 000 Ft).

Nem fogadta el bizonyítottnak a felperesnek azt az állítását, hogy a **(Sz.)** Takarékszövetkezetnél elhelyezett 1 000 000 Ft az I. r. alperes ajándékozása révén a különvagyonát képezi. Igazoltnak találta viszont az I. r. alperes előadását, miszerint az életközösség megszakadásakor **(kölsönadó személy neve)** felé a házastársaknak 61 500 000 Ft kölcsöntartozása állt fenn. Rámutatott, a kölcsönösszeg tételes felhasználására vonatkozó értékelhető peradatok nem álltak rendelkezésre, ugyanakkor a felperes nem állította, hogy az I. r. alperes nem kapott kölcsönt **(kölsönadó személy neve)**től, csupán arra hivatkozott, hogy erről nem volt tudomása, illetve az építkezés kiadásainak finanszírozására külső forrás bevonására nem volt szükség. Megállapította, hogy a házastársak az építkezés megkezdése előtt is rendelkeztek jelentős összegű megtakarítással, és az építkezés időtartama alatt sem került felhasználásra valamennyi megtakarításuk, befektetett pénzeszközük. Utalt ugyanakkor arra, azt a felperes is elismerte, hogy a jelentős összegű megtakarításuk ellenére felmerült annak a lehetősége, hogy kedvező feltételek mellett pénzügyintézeti kölcsönt vegyenek fel, és ebből biztosítsák az építkezés anyagi forrásait. Bár a felek előadásai, továbbá a csatolt magánszakértői vélemények alapján nem találta pontosan megállapíthatónak, hogy a **(kölsönadó személy neve)**től származó pénzösszeg mikor és milyen mértékben került felhasználásra az építkezéshez és az milyen arányban gyarapította a felek megtakarításait, bizonyítottnak fogadta el a kölcsönadás tényét. Ezt alátámasztó bizonyítékként értékelte **(kölsönadó személy neve)** és **(tanú 1. neve)**, valamint **(tanú 2. neve)** vallomását, akik megerősítették, hogy az I. r. alperessel **(kölsönadó személy neve)** közösen tervezett gazdasági vállalkozást, s az ehhez szükséges pénzösszegeket részletekben adta át az I. r. alperesnek, aki azt a vállalkozás eredményének terhére vállalta visszafizetni. A Csjt. 29. § (2) bekezdésében írtakra utalva rámutatott, hogy a felperesnek a kölcsön visszafizetése alóli mentesüléséhez nem csupán azt kellett bizonyítania, hogy nem tudott a házastársa kötelezettségvállalásáról, hanem azt is, a kölcsönadó személy is tudta, hogy a felperes a jogügyletbe nem járult hozzá. Miután igazoltnak találta, hogy a **(kölsönadó személy neve)**től felvett kölcsön részben a közös vagyon körében az építkezésre került felhasználásra, részben pedig az I. r. alperes vállalkozói tevékenységéből eredő tartozás, annak egészét a házastársi vagyonszövetség részét képező közös adósságnak minősítette. Erre tekintettel arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. r. alperes a közös tartozás kiegyenlítésére jogszerűen használta fel a **(Sz.)** Takarékszövetkezetnél vezetett számláról felvett 41 032 500 Ft-ot, a **(R.)** Banknál vezetett folyószámláról felvett 8 680 000 Ft-ot, az **(M.)** Banknál vezetett értékpapír számlán nyilvántartott **(M.)** III. kötvény eladásából keletkező 5 100 633 Ft-ot és az ugyanezen értékpapír számlán kezelt **(M.)** Garantált Likviditási Alaphoz tartozó értékpapírok eladásából származó 6 594 814 Ft-ot. Így csak az ezt meghaladóan fennmaradó megtakarítást, azaz a **(R.)** Banknál vezetett értékpapírszámlán elhelyezett 17 964 303 Ft-ot, az **(M.)** Hozam Expressz 2. Alapban lévő 5 072 743 Ft-ot valamint a felperes folyószámláján lekötött betétként a **(Sz.)** Takarékszövetkezetnél elhelyezett 1 000 000 Ft-ot vette számításba megosztandó megtakarításként.

Nem fogadta el azt a felperesi hivatkozást, miszerint az I. r. alperesnek az életközösség megszakadását követően elhelyezett 20 000 000 Ft megtakarítása a közös vagyonból származott, továbbá azt sem, hogy az I. r. alperes lánya, tanú 3 által megvásárolt ingatlan forrása szintén a közös vagyoni megtakarítás volt.

Alaptalannak találta a **(ingatlan címe)** ingatlannal kapcsolatos felperesi igényt rámutatva, hogy a felperes a felépítmény 1/2 tulajdoni hányadának ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonosa, így jogosult arra, hogy tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését kérje. Ennek hiányában az érintett ingatlanhányad vagyonmérlegbe nem kerülhet be, a felperes tulajdoni igényét a II. r. alperessel szemben érvényesítheti. Mindaddig pedig, míg tulajdonjoga bejegyzést nem nyer, az I. r. alperessel szemben a közös tulajdon megszüntetése iránti igénye sem lehet. Az e körben előterjesztett I. r. alperesi viszontkeresetet a keresetösségi jog hiányában utasította el.

Bizonyítottság hiányában mellőzte az I. r. alperes által kért 8 250 000 Ft készpénz vagyonmérlegbe történő beállítását.

Az egyes ingóságok értékét részben a peres felek egyező előadása, részben pedig a beszerzett szakértői vélemény alapján a bizonyítási teher szabályait is alkalmazva határozta meg. Azon ingóságokat, amelyeknek a hollétére peradat nem állt rendelkezésre (9/13., 9/15., 11., 19/3., 19/5., 17/23., 17/27.) mellőzte a vagyonmérlegből.

Mindezek figyelembevételével a házastársak megosztható ingó és ingatlan közös vagyonának értékét 28 087 000 Ft-ban, a pénzintézetekkel szemben fennálló követelést a közös tartozás összegének levonását követően 27 037 046 Ft-ban határozta meg. Ennek alapján megállapította, hogy a felosztható vagyon értéke 52 124 046 Ft, amelyből a felek jutója 26 062 023 Ft. A felperes tulajdonába 11 932 000 Ft került, így az I. r. alperest a különbözetként jelentkező 13 130 023 Ft értékkiegyenlítés megfizetésére kötelezte.

A felperes - pontosított - fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a vagyonmérleg 8-13. tétele szám alatti berendezési tárgyai közül a 8/36. tétele számú koloníál íróasztalt 150 000 Ft értékben, a 9/10-12. tétel alattiakat (kávéfőző, vízforraló és kenyérpíró) 6500 Ft értékben, a 19. tétel alatti szőnyegek közül a 19/8. tétel alatti 3 db szőnyeget 73 000 Ft értékben és a 19/11. tétele szám alatti szőnyeget 20 000 Ft értékben kerüljenek az ő tulajdonába, míg a 8/1., 8/15., 8/16., 8/28., 8/30., 8/31. tétel alatti bútorok 450 000 Ft értékben, a 17/34., 17/35. és 17/36. tétel alatti festmények 105 000 Ft értékben, a 19/3. alatti szőnyeg 30 000 Ft értékben az I. r. alperes tulajdonába. Az I. r. alperes által fizetendő értékkiegyenlítés összegét kérte felemelni 45 324 483 Ft-ra. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy az I. r. alperessel egymás között egyenlő arányú osztatlan közös tulajdonukat képezi a **(település neve), (ingatlan címe)** szám alatti ingatlan felépítményének 1/2 része 32 500 000 Ft értékben. Kérte az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését akként, hogy a bíróság az őt megillető eszmei hányadot 16 250 000 Ft megváltási ár ellenében adja az I. r. alperes tulajdonába, a II. r. alperest pedig kötelezze ennek türése.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság kétszeresen számolta el (mind a felperes, mind pedig az I. r. alperes oldalán) a 8/36. tétel alatti íróasztalt 150 000 Ft értékben. Előadta, ez az ingóság, valamint a 19/8. tétel alatti szőnyegek és a 9/10., 9/11., 9/12. tétel alatti ingóságok az ő birtokában vannak, ennek ellenére azt az elsőfokú bíróság az I. r. alperes tulajdonába adta.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 19/11. tétel alatti szőnyegről nem rendelkezett, amely szintén az ő birtokában van.

Kérte a 19/3. alatti szőnyeget és a 17/34-36. tétel alatti festményeket az I. r. alperes tulajdonába adni, mert azok az ő birtokában vannak.

Kifogásolta, hogy a bíróság az ő tulajdonába adta a 8/1., 8/15-16., 8/28., 8/30. és a 8/31. tétel alatti bútorokat 450 000 Ft értékben. Álláspontja szerint ez nem felel meg a méltányos vagyonmegosztás

követelményeinek. Kérte ezért azokat az I. r. alperes tulajdonába adni. Előadta, saját tulajdonú ingatlannal nem rendelkezik, a II. r. alperes szegedi lakásában szíveségi lakáshasználóként él, a bútorokat berendezési tárgyként használni nem tudja. Méltánytalannak találta, hogy a közel 25 éves bútorokat az elsőfokú bíróság túlnyomórészt az ő tulajdonába adta, mivel az ő tulajdonába kerülő bútorok értéke így 3 072 000 Ft, míg az I. r. alperes tulajdonába 1 625 000 Ft értékű kerül.

Ennek figyelembevételével számítása szerint a megosztandó közös vagyon értéke - a **(ingatlan címe)** ingatlan és a készpénz-megtakarítás figyelmen kívül hagyásával - 27 987 000 Ft, ebből az ő tulajdonába 11 476 500 Ft, az I. r. alperes tulajdonába pedig 16 510 500 Ft kerül, így az e címen öt megillető értékkülönbözet 2 517 000 Ft lesz.

Támadta az elsőfokú ítéletnek az életközösség megszakadásakor meglévő, pénzintézetnél elhelyezett pénzeszközök megállapítására vonatkozó rendelkezését is. Így álláspontja szerint a 25. tétel alatt a **(Sz.)** Takarékszövetkezetnél vezetett folyószámla egyenlege helyesen 41 533 033 Ft, szemben az elsőfokú bíróság által megállapított 41 032 500 Ft-tal, ugyanis az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az I. r. alperes által 2008. január 2. napján felvett 500 000 Ft-ot.

A 30. tétel alatt a **(M.)** Banknál vezetett bankszámlák életközösség megszakadásakor értékét az elsőfokú bíróság által megállapított 16 758 768 Ft-tól eltérően 17 437 630 Ft-ban jelölte meg, rámutatva, az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az I. r. alperes erről a számláról 2008. január 3-án 513 540 Ft-ot vett fel. Mindezek alapján számítása szerint az összes megtakarítás az életközösség megszakadásakor 85 614 966 Ft volt, amelyből a felek jutója 42 807 483 Ft.

A másodfokú tárgyaláson a vagyonmérlegbe beállítani kért és az elsőfokú bíróság által megállapított összezszerűség különbözetének magyarázatául előadta, hogy a számlakivonatokból kitűnően további 155 900 Ft is rendelkezésre állt az életközösség megszakadásakor, amelyből 155 533 Ft-ot kért figyelembe venni.

Kérte mellőzni a vagyonmérlegből a **(Sz.)** Takarékszövetkezetnél vezetett folyószámláján elhelyezett 1 000 000 Ft-ot azzal, hogy az a különvagyon.

Továbbra is vitatta a **(kölcsonadó személy neve)** által adott kölcsön valóságát és annak a házastársi közös vagyon javára történő elszámolhatóságát. Megítélése szerint a perben nem nyert bizonyítást, hogy a kölcsönt milyen mértékben fordította az I. r. alperes az építkezés költségeire, továbbá az sem, hogy az az állítólagosan tervezett közös gazdasági vállalkozás körében felhasználásra került volna.

A megosztandó teljes vagyont 113 601 966 Ft-ban, a felek jutóját 56 800 983 Ft-ban határozta meg, amelyből 11 476 500 Ft értékű vagyontárgy került a tulajdonába, a különbözetként jelentkező 45 324 483 Ft értékkiegyenlítést köteles az I. r. alperes megfizetni a részére.

Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelme szerint nem ellenezte a 8/36., a 19/8., a 19/11., a 9/10., 9/11., 9/12. tétel alatti ingóságok felperes tulajdonába adását, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A további vitatott tételek tekintetében fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott védekezését.

A fellebbezés **részben alapos.**

A jelen perben alkalmazandó 1952. évi IV. tv. (a továbbiakban: Csjt.) 27. § (1) bekezdése törvényes vélelmet állít fel amellet, hogy a házassági életközösség ideje alatt keletkezett vagyon a házastársak osztatlan közös tulajdonát képezi, kivéve ha annak a Csjt. 28. §-a szerinti különvagyon jellegét az arra hivatkozó házasság bizonyítja.

A házassági életközösség megszűnésekor a vagyonközösség véget ér és bármelyik házastárs követelheti a közös vagyon megosztását (Csjt. 31. § (2) bekezdés). E rendelkezésből következően tehát a házastársi közös vagyon megosztásakor az életközösség megszakadásának időpontjában meglévő vagyont kell megosztani. A Csjt. 31. § (3) bekezdése értelmében a házastársak vagyonrészét a házassági életközösség megszűnésekor meglévő közös vagyonból lehetőleg

természetben kell kiadni.

Mindezen jogszabályi rendelkezések figyelembevételével a felperes fellebbezésével érintett vagyoni tételek kapcsán az ítéletábra álláspontja a következő:

Ingóságok

A közös vagyon Csjt. 31. §-ának (3) bekezdése szerinti természetbeni megosztása során a Csjt. 31. § (5) bekezdése értelmében a bíróságnak gondoskodnia kell arról, hogy a vagyoni igények rendezésénél az egyik házastárs se jusson méltánytalan vagyoni előnyhöz. Ebből következően a közös vagyon megosztásakor a bíróságnak ügyelnie kell arra, hogy a megosztás arányos legyen, és megfeleljen a felek méltányos érdekeinek. Ennek megfelelően figyelembe kell vennie a kialakult birtokhelyzetet és a vagyontárgyakat úgy kell megosztani, hogy hozzávetőleg azonos jellegű vagyontárgyból mindkét házastársnak azonos érték jusson.

8/36. tétel: koloniál íróasztal 150 000 Ft:

Megalapozottan hivatkozik a felperes fellebbezésében arra, hogy e tétel elszámolása kétszeresen történt, az elsőfokú bíróság ezt az ingóságot mindkét házastárs tulajdonába adta. Mivel az I. r. alperes nem vitatta, hogy az a felperes birtokában van, és nem ellenezte annak tulajdonába adását sem, az ítéletábra ezen ingóságot a felperes tulajdonába adta az elsőfokú bíróság által megjelölt értéken, mellőzve azt az I. r. alperes tulajdonába adni kért ingóságok köréből.

19/3. tétel: szőnyeg (2 x 3 méteres) 30 000 Ft:

Ha a vagyontárgy holléte nem bizonyított, azt a vagyonmérlegből ki kell hagyni. A felperes 102., az I. r. alperes 110. sorszámú előkészítő iratában egyaránt úgy nyilatkozott, hogy ez az ingóság nincs a birtokában. A felperes e körben bizonyítást nem ajánlott fel, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte ezt a tételt a megosztandó vagyontárgyak közül.

19/8. tétel: 3 db szőnyeg 73 000 Ft:

Az I. r. alperes ellenkérelméből kitűnően ezek az ingóságok a felperes birtokában vannak, nem ellenezte azok tulajdonába adását, ezért az ítéletábra e tekintetben a fellebbezésnek helyt adott.

19/11. tétel: szőnyeg 20 000 Ft:

Erről az ingóságról az elsőfokú bíróság ítéletében nem rendelkezett. Az I. r. alperes nem vitatta, hogy az a felperes birtokában van, és nem ellenezte a tulajdonába adását sem, ezért az ezt érintő fellebbezés is megalapozott.

9/10-12. tétel (kávéfőző, vízforraló, kenyérpirító) 6500 Ft:

Az I. r. alperes ellenkérelmében foglaltakra figyelemmel a fellebbezésnek az ítéletábra e körben helyt adott.

8/1., 8/15., 8/16., 8/28., 8/30-31. tétel alatti bútorok 450 000 Ft értékben.

A felperes e vagyontételeket a 102. sorszámú előkészítő iratában azok közé sorolta, amelyeket természetben kért megosztani. Úgy nyilatkozott ugyan, hogy azokra nem tart igényt, a tulajdonbaadásuk ellen nem tiltakozott, holott nem volt akadálya annak, hogy a fellebbezésben e körben felhozott érveit előadja. Erre azonban még az I. r. alperesnek a 110. sorszámú beadványában tett azon előadása után sem került sor, miszerint kérte, hogy az ingóságokat a bíróság a felperes tulajdonába adja. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az életközösség megszakadásakor a felperes birtokában maradtak ezek a vagyontárgyak, hiszen a Domb lakóparkban lévő ingatlan az ő használatában volt, ezek elraktározásáról is maga gondoskodott, és nem is állítja, hogy azok

jelenleg nincsenek a birtokában. Lényeges továbbá, hogy a természetbeni megosztás eredményeként e vagyontárgyak felperesi tulajdonba adása ellenére is az I. r. alperes tulajdonába került nagyobb értékű vagyon. A felperesi fellebbezésnek helyt adó döntés meghozatala méltánytalanul növelné az I. r. alperes által fizetendő értékkiegyenlítés összegét. Erre tekintettel az ítéletábra e fellebbezési kérelmet nem találta teljesíthetőnek.

17/34., 17/35., 17/36. tétel alatti festmények 105 000 Ft:

Az I. r. alperes a 16.P.22.084/2011/85. számú beadványában elismerte, hogy a képek a birtokában vannak, kérte azonban a vagyonmérlegből kihagyni azzal, hogy azokat a II. r. alperes ajándékozta a részére. A felperes a 2014. június 30. napján tartott tárgyaláson F/88/I. sorszám alatt csatolta a II. r. alperes nyilatkozatát, amely szerint a festményeket korábban a szüleitől kapta ajándékba, azokra azonban nem tart igényt, és kérte e tételek vagyonmérlegben történő feltüntetését. Mindezek alapján megállapítható, hogy ezen ingóságok a házastársi közös vagyon körébe tartoznak és az I. r. alperes birtokában vannak, indokolt tehát a vagyonmegosztás során azokat az I. r. alperes tulajdonába adni.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az I. r. alperes tulajdonába adott ingóságok köréből mellőzte a 8/36., a 19/8., a 9/10., 9/11., 9/12. tétel alattiakat, azokat 229 500 Ft értékben, valamint a 19/11. tétel alatti szőnyeget 20 000 Ft értékben a felperes tulajdonába adta. A felperes tulajdonába adott ingók köréből mellőzte a 17/34., 17/35., 17/36. tétel alattiakat és azokat 105 000 Ft értékben az I. r. alperes tulajdonába adta. Mindennek eredményeként a felperes tulajdonába adott ingóságok kiadását mellőzte.

Készpénz- és értékpapír-megtakarítás

Az előzőekben már írtak szerint a házastársi közös vagyon megosztásakor az életközösség megszakításának időpontjában meglévő vagyont kell megosztani. Az életközösség megszakadásának időpontját az ítéletábra a Kecskeméti Városi Bíróság előtt 16.P.22.590/2008. szám alatti házassági bontóperben hozott jogerős ítélet alapján 2008. január elejében határozta meg. A fellebbezés kapcsán az ítéletábrának azt kellett vizsgálnia, hogy a házastársak ezen időpontban milyen készpénz- és értékpapír-megtakarítással rendelkeztek.

A másodfokú eljárásban nem volt vitatott a **(R.)** Banknál elhelyezett 8 680 000 Ft betét és 17 964 303 Ft értékű értékpapír, összesen 26 644 303 Ft összege.

(M.) Bank

A fellebbezési szakban a felek nem vitatták az elsőfokú bíróság által megállapított 16 758 768 Ft összeget, amely 5 100 633 Ft **(M.)** III. Kötvény, 6 594 814 Ft **(M.)** Garantált Likviditási Alap és 5 072 743 Ft **(M.)** Hozam Express 2. Alap megjelölésű tételekből állt össze. A felperes fellebbezési érvelése szerint ehhez hozzászámítandó az I. r. alperes által 2008. január hónapban felvett 513 540 Ft, valamint 155 533 Ft.

A csatolt bankszámlakivonatokról kitűnően a felperes követelése megalapozott. A 16.P.21.211/2008/21. szám alatt az **(M.)** Bank Zrt. által megküldött bankszámlakivonatokról megállapítható, hogy a 10300002-6600098-11103282 számú bankszámla 2008. januári egyenlege 155 900 Ft, amely a házastársak közös vagyonaként veendő figyelembe. Az ítéletábra azonban a fellebbezési kérelemhez kötöttségre figyelemmel a felperes által megjelölt 155 533 Ft-ot állította be a vagyonmérlegbe. Ugyancsak az e sorszám alatt elfekvő 10300002-61600098-11003285 számú bankszámla forgalmi adataiból megállapítható, hogy 2008. január 3. napján az **(M.)** Garantált Likviditási Alapba átutalt 6 500 000 Ft összegben túl azon további 513 540 Ft pénzüsszeg volt, amelynek felvételére szintén 2008. január 3. napján került sor. Ez az összeg ugyancsak hozzászámítandó a közös vagyonhoz. Mindezek alapján az állapítható meg, hogy az **(M.)** Bank Zrt-nél a felek az életközösség megszakadásakor 17 437 263 Ft megtakarítással rendelkeztek.

25. tétel (Sz.) Takarékszövetkezetnél az I. r. alperes nevére nyitott számla

Megalapozottan hivatkozik a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított 41 032 500 Ft készpénz-megtakarítás összege további 500 000 Ft-tal növelendő. A 16.P.21.211/2008/16.szám alatt a (Sz.) Takarékszövetkezet által megküldött folyószámla-kivonatokról ugyanis megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által megjelölt összegen túl további 500 000 Ft kifizetés történt az I. r. alperes részére, amely ugyancsak a házastársak közös vagyona. Ennek megfelelően a 25. számú tétel összege 41 532 500 Ft.

32. tétel (Sz.) Takarékszövetkezetnél felperes nevén vezetett számla

Alaptalanul kifogásolja a felperes fellebbezésében a bankszámla 1 000 000 Ft egyenlegének vagyonmérlegbe történő beállítását. Egyetért az ítéletábrá az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint a felperes az őt a Pp. 164. §-a alapján terhelő bizonyítási kötelezettsége körében nem igazolta, hogy ez a pénzösszeg a Csjt. 28. §-a alapján a különvagyónak minősülne.

Mindezekre figyelemmel 86 614 066 Ft készpénz veendő figyelembe a házastársi közös vagyon megosztásakor.

61 500 000 millió Ft közös adósság

A Csjt. 27. § (1) bekezdésében megfogalmazott vélelem a passzív vagyontárgyak tekintetében is érvényesül, vagyis vélelem szól amellett, hogy az életközösség megszűnésekor fennálló vagyoni tárgyú kötelezettségek az életközösség tartama alatt keletkeztek és a házastársak közös kötelezettségét (adósságát) képezik. Ha a közös adósság kiegyenlítése valamely házastárs különvagyonából történik, az adósság kiegyenlítésének a ténye a Csjt. 31. § (2) bekezdése alapján a közös vagyon megosztásával összefüggő megtérítési igényt keletkeztet a követelést kiegyenlítő házastárs javára illetve a közös vagyon terhére történő kiegyenlítés esetén ennek kapcsán a másik házastárs elszámolási igényt nem támaszthat.

Az, hogy az ügyletkötésben részt nem vevő fél az adott kölcsönügylethez hozzájárult-e, illetve hogy hozzájárulásáról vagy annak hiányáról a másik házassággal szerződő harmadik személynek tudomása volt-e, a Csjt. 30. § (2) bekezdésében írtak szerint az ügyletkötésben részt nem vett házastárs harmadik személlyel szemben fennálló helytállási kötelezettségét érintő körülmény, a házastársak belső jogviszonyában azonban relevanciával nem bír. Ezért az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos okfejtése a jelen jogvita elbírálása szempontjából közömbös.

A házastársak egymás közötti belső viszonyában a házastársakat terhelő vagyoni tárgyú kötelezettségek alvagyoni jellegének a meghatározása, vagyis a közös illetve külön adósságkénti minősítése körében a bírói gyakorlat egyrészt a kötelezettség keletkezése időpontjának, másrészt annak tulajdonít jelentőséget, hogy az kizárólag a közös vagy különvagyon tárgyát terheli-e, illetve a közös vagy a különvagyon körébe tartozó tevékenységgel kapcsolatban jött-e létre, kizárólag a közös vagy a különvagyonra vonatkozó rendelkezésekből adódik-e, továbbá hogy a házastársak valamelyikének a különvagyonára vonatkozó rendelkezése a különvagyont vagy a közös vagyont gyarapította illetve csökkentette-e. Így közös adósságot képeznek azok a vagyoni tárgyú kötelezettségek, amelyek a házassági életközösség alatt keletkezett jogcímen alapulnak illetőleg amelyekkel összefüggésben a közös vagyon gyarapodott. Ily módon a házastársak által közösen vagy valamelyik házastárs által külön megkötött szerződésen alapuló kötelezettségvállalás nem a szerződés közös- vagy különügylet jellegétől, hanem attól függően minősül közös vagy külön adósságnak, hogy az ügylet tárgyát képező szolgáltatás (dolog, tevékenység vagy helytállás) közös vagy különvagyoni jellegű (a Családjogi törvény magyarázata KJK-Kerszöv. Jogi és Üzleti Kiadó Kft., Budapest 2002. 379. oldal).

Az ítéletábra hangsúlyozza, az elsőfokú bíróság megállapításával szemben a felperes mindvégig tagadta a kölcsön felvételét.

Az ítéletábra álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok a kölcsönügyletek létrejöttét is megkérdőjelezzik, az azonban - az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben - semmiképpen nem állapítható meg, hogy a közös vagyont gyarapították.

Az ítéletábra egyéb peradatok mellett perdöntő jelentőséget tulajdonított az I. r. alperes eljárás során tanúsított magatartásának. A felperes a keresetlevélben felállított vagyonmérlegben szerepeltette a különböző pénzügyintézeteknél elhelyezett betét illetve értékpapír összegét. Az I. r. alperes a 16.P.21.211/2008. számú ügyben 2008. szeptember 26. napján tartott tárgyaláson A/5/1. alatt csatolta írásbeli ellenkérelmét, amelyben a vagyonmérlegbe beállítani kívánt készpénzvagyont kapcsán azzal védekezett, hogy a pénzügyintézeteknél elhelyezett összeget közös adósságuk törlesztésére fordította. Tényszerű előadást azonban az állított közös tartozás mibenlétére többszöri bírói felhívást követően először csak a 2010. február 18. napján érkezett 16.P.21.444/2009/19. számú beadványában tett, akkor is csupán annyit adott elő, hogy **(kölsönadó személy neve)** felé jelentős kölcsöntartozásuk volt, amely 61 500 000 Ft-ot tett ki, a pénzügyintézetekből felvett összegből e tartozását egyenlített ki. Részletes tényelőadást azonban arra nézve, hogy az életközösség megszűnésekor kivel szemben, milyen tartozásuk állt fenn, abból melyik számláról milyen összeget mikor egyenlített ki, még az elsőfokú bíróság 24. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt felhívása ellenére ezt követően sem tett, a 27. sorszámú beadványa mellékleteként mindössze a kölcsön visszafizetésére vonatkozó átvételi elismervényt csatolt. Részletesen csak a 2010. április 14. napján tartott tárgyaláson nyilatkozott (28. sorszámú jegyzőkönyv) és csak ekkor, a per megindítását követő több mint másfél év elteltével csatolta a jogügyletekre vonatkozó okiratokat.

Emellett az I. r. alperesi nyilatkozatok több ponton is ellentmondásosak:

A 2009. március 10. napján tartott tárgyaláson jogi képviselője úgy nyilatkozott, hogy a kölcsönösszeg visszafizetésére 2008. januárjában került sor, ehhez képest a 2010. április 13. napján érkezett 16.P.21.444/2009/27. számú előkészítő iratához csatolt átvételi elismervények tanúsága szerint a tartozásból 50 000 000 Ft került 2008. január 3. napján kiegyenlítésre, a további 11 500 000 Ft visszafizetésének időpontja 2008. március 26.

Az I. r. alperes a 2010. április 14. napján tartott tárgyaláson (16.P.21.444/2009/28.) azt adta elő, hogy az építkezésre kérte a kölcsönt **(kölsönadó személy neve)**től, s a visszafizetés esedékessé válásakor határozták el a kölcsönadóval a közös beruházás megvalósítását, amelyhez **(kölsönadó személy neve)** hozzájárulása a visszafizetendő kölcsön összege lett volna. A 2013. december 13. napján tartott tárgyaláson kifejezetten annak rögzítését kérte, hogy a kölcsön felvételére közös üzleti cél érdekében került sor **(kölsönadó személy neve)**fel, annak csak egy része került felhasználásra az építkezés folyamatában (16.P.22.084/2011/72.).

(kölsönadó személy neve) tanú vallomása szerint az első kölcsönnyújtáskor az építkezés előrehaladott stádiumban volt. Az okiratok szerint a kölcsön első 15 000 000 Ft részletét a tanú 2000. június 5-én adta át, az építkezést azonban - az I. r. alperes által nem cáfolt felperesi nyilatkozat szerint - csak 2000. szeptemberében kezdték el a házaspár.

A fentiekben túl életszerűtlenek a kölcsönök nyújtásának és visszafizetésének a körülményei is. Nem életszerű, hogy a tanú - még ha az I. r. alperessel szoros baráti kapcsolatban állt is - kamatmentes kölcsönt nyújtson ilyen hosszú időre, valamint az sem, hogy konkrét üzleti terv hiányában biztosítson több 10 000 000 Ft nagyságrendű összeget egy esetleges jövőbeli vállalkozás létrehozására. Az ésszerű megoldás, hogy amikor a projekt megvalósításához a megfelelő ingatlan rendelkezésre áll, akkor bocsátja rendelkezésre a vagyoni hozzájárulását a tanú.

Annak, hogy a kölcsönre az építkezés finanszírozása érdekében volt szükség, ellentmondanak a 16.P.22.084/2011/60/A/1. szám alatt csatolt előkészítő iratban előadottak, amelyben az I. r. alperes már arra hivatkozott, hogy a **(kölcsönadó személy neve)**től felvett kölcsön egy része lekötésre került, más részét az építkezésre és egyéb közös tulajdonú vagyontárgyak vásárlására, valamint a házastársak közös életvitelére fordították. A peradatok alátámasztják, hogy az I. r. alperesnek jól jövedelmező vállalkozása volt, ezt a bankszámlákon elhelyezett megtakarításaik összege igazolja. Ilyen körülmények között nincs indoka annak, hogy megélhetésüket kölcsönből finanszírozzák.

Azt az I. r. alperesi előadást, hogy a kölcsön az építkezés finanszírozására kellett, cáfolja az a tény, hogy az I. r. alperes azt állította, a 2000. június 5. napján felvett kölcsönösszeget a **(R.)** Bankban vezetett számlára fizette be, a befizetett összegből 14 999 124 Ft a **(R.)** értékpapír számlára került átutalásra, ahol betétlekötés történt. A betét 2000. december 27. napján feloldásra került, és ugyanezen a napon a betét összegét ismételten lekötötték. Mindezt a csatolt bankszámla kivonatokból az I. r. alperes megbízásából eljáró **(szakértő neve)** igazságügyi adó-, járulék és könyvszakértő állapította meg magánszakértői véleményében, rögzítve, hogy a 15 000 000 Ft kölcsönösszegeből készpénz-felhasználás a megbízó részéről nem történt (16.P.22.084/2011/60/A/I. 3. oldal). Azt az I. r. alperes sem vonta kétségbe, hogy az építkezés megkezdésekor közel 50 millió forint megtakarítással rendelkeztek, továbbá az építkezés költségeit biztosította a Juhar utcai ingatlanuk eladásából befolyt további 19 000 000 Ft. Az építkezés megkezdésekor tehát semmi nem indokolta erre a célra kölcsön felvételét.

A csatolt okiratok szerint a kölcsön végső lejáratát 2006. december 31. napja volt. Késedelmes teljesítés esetére évi 10 % mértékű késedelmi kamatot kötöttek ki. **(kölcsönadó személy neve)** tanú vallomása szerint 2006. évben kétségessé vált a közös vállalkozás létrehozása, 2007. év derekán pedig az I. r. alperes elmondta neki, hogy nehéz családi helyzetbe került, a tanú azonban mégsem kérte visszafizetni a kölcsön összegét, holott annak írásban rögzített teljesítési határideje is lejárt. Tény, hogy az I. r. alperes az okiratok szerint késedelmesen teljesített, késedelmi kamat felszámítására azonban mégsem került sor.

A fenti peradatokkal szemben az I. r. alperesi előadás alátámasztására nem alkalmasak a kölcsönügyletről készült okiratok és a meghallgatott tanúk vallomásai.

Mindez azt eredményezi, hogy a házastársak közös vagyoni pénzüsségei nem csökkenthetők az I. r. alperes által állított közös adósság összegével.

(ingatlan címe) Ingatlan

Az ítéletábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetért. Rámutat, a Szegedi Ítéletábla Pf.II.20.756/2009/3. számú jogerős ítéletéből kitűnően a házastársak közös anyagi forrásaik felhasználásával hozták létre a felépítményt, annak 1/2 - 1/2 arányban váltak tulajdonosaivá. Azzal azonban, hogy az életközösség megszakadását követően a jelen per I. r. alperesének 1/2 arányú tulajdonjoga megállapítást nyert, és tulajdonjogát a telekingatlan 1/2 része ellenértékének megfizetésére tekintettel az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték, a házastársi közös vagyon e vonatkozásában megosztásra került. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes tulajdoni igényét a II. r. alperessel szemben érvényesítheti.

Mindezek alapján az életközösség megszűnésekor a házastársak vagyona a következőképpen határozható meg:

614 066 Ft készpénz

	557 000 Ft ingó, ingatlan, vagyoni értékű jog
Összesen:	114 571 066 Ft.
A felek jutója	285 533 Ft.

A felperes tulajdonában van	926 500 Ft értékű ingóság
valamint a (Sz.) Takarékszövetkezettől felvett	
	<u>1 000 000 Ft összegű készpénz</u>

Összesen	12 926 500 Ft.
----------	----------------

Az I. r. alperes tulajdonába kerülő érték:	85 614 066 Ft készpénz
	16 030 500 Ft ingó, ingatlan vagyoni értékű jog.

Összesen:	101 644 566 Ft.
-----------	-----------------

Az I. r. alperes tehát a jutóját meghaladó 44 359 033 Ft vagyontömeghez jutott, amelyet értékkiegyenlítés címén köteles a felperesnek megfizetni.

Az I. r. alperes által fizetendő értékkiegyenlítés összegének felemelése következtében az elsőfokú eljárásához képest a pervesztesség-pernyertesség aránya változott. A felperes pervesztessége 1/3, az I. r. alperesé 2/3 arányban határozható meg. Ennek megfelelően az ítélet tábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. r. alperest a felperes jogi képviselével felmerült - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § és 4/A. §-a alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltségének a megfizetésére, és a pervesztesség-pernyertesség arányához igazodóan a felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét leszállította 300 000 Ft-ra, az I. r. alperes által fizetendőt felemelte 600 000 Ft-ra.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak nem fellebbezett részét nem érintve - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A felperes és az I. r. alperes pernyertességének aránya a másodfokú eljárásban a felperesre kedvezőbben, 65 % - 35 %. A felperes abszolút pernyertessége 14 400 000 Ft, amelyhez igazodó, az IM rendelet 3. § (2) bekezdése, (5) bekezdés és 4/A. §-a szerint meghatározott ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére kötelezte az I. r. alperest a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján. A feljegyzett 2 500 000 Ft másodfokú eljárási illetéket az Itv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a felperes és az I. r. alperes ugyancsak a pervesztességük arányában kötelesek megfizetni.

S z e g e d , 2015. december 15.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró